

1

OK, recunosc că sunt un idiot.

Am intrat cu automobilul Honda Acura într-un şanţ fiindcă încercasem să fac prea multe lucruri în acelaşi timp. Ascultam *The Bends* a lui Radiohead, cu volumul la maximum, în timp ce conduceam spre casă, cu o viteză mult prea mare, fiind în întârziere, ca de obicei. Țineam volanul cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta îmi butonam BlackBerry-ul, să îmi verific adresa de e-mail, sperând că am bătut palma cu vreun nou client important. Cele mai multe dintre e-mailuri erau de la plecarea vicepreședintelui departamentului nostru, Crawford, care se mutase la Sony. Apoi mi-a sunat mobilul. Am aruncat BlackBerry-ul pe scaunul mașinii și am răspuns la celălalt telefon.

Ştiam după tonul de apel că era soția mea, Kate, aşa că nu m-am obosit să dau mai încet muzica – m-am gândit că mă suna doar să mă întrebe când ajung acasă de la lucru, să mă aştepte cu cina pregătită. Făcuse o obsesie pentru tofu¹ în ultimele luni – tofu, orez brun și napi, chestii de genul acesta. Probabil că erau foarte benefice pentru sănătate, din moment ce aveau un gust atât de neplăcut. Dar niciodată nu i-aș fi spus asta.

¹ Aliment natural tradițional în China, cu un aspect asemănător brânzei, având în compoziție boabe de soia, apă și produse de coagulare (n.tr.)

Totuși, nu de asta sunase. Mi-am dat seama imediat după vocea ei că plânsese și știam și de ce, înainte să îmi spună ea ceva.

– A sunat DiMarco, zise ea.

DiMarco era doctorul nostru de la Boston IVF¹ care încercase în ultimii doi ani sau mai bine să o trateze pe Kate pentru a rămâne însărcinată. Nu îmi făceam speranțe prea mari și, în plus, nu cunoșcusem pe nimeni care să fi conceput un copil într-o eprubetă, așa că eram foarte sceptic față de întregul proces. Eram de părere că tehnologia avansată era pentru monitoare cu plasmă, nu pentru să facă copii. Chiar și așa, mă simțeam ca și cum aș fi încasat un pumn în stomac.

Cel mai neplăcut lucru era efectul pe care vesteau o va avea asupra lui Kate. Oricum, din cauza injecțiilor cu hormoni, nu era în apele ei zilele acestea. Asta o va face să își piardă mintile.

– Îmi pare foarte rău, i-am spus eu.

– Știi, nu ne vor lăsa să încercăm la nesfârșit, îmi răspunse ea. Nu le pasă de nimic altceva decât de statisticile lor, iar noi nu dăm bine în ele.

– Katie, e doar a treia noastră încercare cu chestiile de la IVF. Oricum, avem o șansă de aproximativ zece la sută la un ciclu, nu-i așa? Vom continua să încercăm, iubito. Asta este tot.

– Ideea e ce vom face dacă nu funcționează așa? Vocea lui Kate, încă că de lacrimi, îmi frânse în inima. Să mergem în California, să facem chestia aceea cu donatorul unui ou? Nu pot să fac asta. Să adoptăm? Jason, nu te mai aud aproape deloc.

Eu nu aveam nimic împotriva adopției. Sau poate că da. Dar nu sunt chiar picat de pe altă planetă, așa că m-am concentrat să dau muzica mai încet. E un buton mic pe volan pe care nu am știut niciodată să îl folosesc, așa că am început să

¹ Una dintre cele mai prestigioase clinici pentru tratarea infertilității din S.U.A. (n.tr.).

apăs butoane la nimereală cu degetul mare, dar nu am reușit decât să dau și mai tare volumul până când Radiohead a început pur și simplu să urle.

– Kate, am spus eu, dar în acel moment am realizat că pierdusem controlul mașinii și că ieșisem de pe șosea. Am aruncat telefonul din mâna și am tras tare de volan cu ambele mâini, dar prea târziu.

S-a auzit un zgromot puternic. Am învărtit volanul cât am putut și am frânat brusc. Un scârțâit metalic mi-a făcut pielea de găină. Am fost aruncat înspre volan, zdruncinat din toate încheieturile, apoi am fost propulsat înapoi. Dintr-odată, mașina se răsturnă pe o parte. Motorul încă mergea, iar roțile se învârteau în gol.

Am știut imediat că nu fusesem rănit grav, dar probabil mă alesesem cu vreo două coaste rupte. Ciudat e faptul că imediat am început să mă gândesc la acele filme macabre alb-negru pentru șoferi, care rulau în anii 1950 și 1960, cu niște titluri lugubre precum *The Last Prom*¹ și *Mechanized Death*², de pe vremea când toți polițiștii erau tunși periuță și purtau pălării cu boruri largi, ca ale polițiștilor canadieni. Un tip de la frăția colegiului la care am studiat avea o casetă video cu filmuletele acestea educative. Te speriai de moarte când te uitai la așa ceva. Nu îmi puteam imagina cum o persoană care învăță să conducă și se uita la *The Last Prom* mai avea curajul să se urce la volan.

Am întors cheia în contact, am oprit muzica și am stat câteva secunde în liniste înainte să ridic mobilul și să formezi

¹ Ultimul Bal (n.tr.)

² Moarte mecanizată; cele două erau filme de propagandă împotriva conducerii cu viteza mare. (n.tr.)

numărul celor de la Triple A¹. Dar încă era cineva pe fir, și am auzit-o dintr-o dată pe Kate țipând.

- Hei, am spus eu.
- Jason, ești bine? Se panicase. Ce s-a întâmplat?
- Nu am nimic, iubito.
- Dumnezeule, Jason, ai avut un accident?
- Nu-ți face griji, scumpo. Sunt întreg – sunt bine. Totul e în regulă. Nu-ți face nici o grija.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, un camion de tractare a ajuns în locul unde eram –, un camion roșu aprins, având pe una din părțile laterale inscripția M.E. WALSH TOW. Șoferul veni înspre mine, cu o tablă metalică de scris în mâna. Era un tip înalt, cu umeri lați, cu un cioc neîngrijit, purta pe cap o bandană înnodată la spate și avea părul brunet, cu smocuri cărunte, și părea să-și fi lăsat un fel de coadă la spate. Purta o geacă neagră de piele Harley-Davidson.

- Foarte nasoală treaba, spuse tipul.
- Mulțumesc că ai venit, i-am zis eu.
- Nici o problemă, îmi răspunse Harley. Lasă-mă să ghesesc. Vorbeați la telefonul mobil.

Am clisipit, apoi am ezitat o milisecundă înainte să îi răspund cu jumătate de glas:

- Mda.
- Drăciiile alea sunt un pericol public.
- Da, clar, i-am spus eu. De parcă aș fi putut supraviețui fără telefoanele mobile. Dar el nu părea să fie genul care să se dea în vînt după celulare. Conducea un camion de tractare și o

¹ Asociația Americană de Automobilism (The American Automobile Association), care oferă anumite servicii membrilor săi, precum asistență de urgență în cazul unui accident. (n.tr.)

motocicletă. Avea înăuntru o stație CB¹, tutun de mestecat Red Man și CD-uri cu formația de muzică rock Allman Brothers. Și un sul de hârtie igienică în bord. Părea genul de om care își tunde peluza și găsește o mașină. Care crede că ultimele trei cuvinte ale imnului național sunt: „Domnilor, porniți motoarele“.

- Sunteți bine? mă întrebă el.
- Da, sunt în regulă.

Se apropie cu spatele camionului de mașina mea, lăsă în jos rampa și prinse automobilul Acura cu cârligul. Dădu drumul scripetelui electric și începu să îmi scoată mașina din şanț. Din fericire, eram pe o porțiune de drum pe care se circula foarte puțin – întotdeauna o luam pe scurtătura asta când mergeam de la biroul din Framingham la Mass Pike – aşa că nu treceau prea multe mașini pe lângă noi. Am observat că avea pe una dintre părțile laterale ale mașinii un abțibild cu fundă galbenă pe care scria *Support Our Troops*², iar pe parbriz, unul alb-negru cu POW/MIA³. Mi-am propus să nu cumva să critic războiul din Irak, dacă nu voiam ca individul să îmi strivească laringele cu mâinile goale.

- Urcați, spuse el.

Cabina camionului mirosea a stătut de fum de țigară și a benzинă. Un alt abțibild cu Forțele Speciale era lipit pe bord.

¹ Sistem de comunicare prin radio pe distanțe scurte, care utilizează o frecvență liberă, fiind accesibil unui număr mare de persoane. (n.tr.)

² Fiți alături de soldații noștri, slogan folosit adesea în S.U.A. și Canada, mai ales în timpul conflictelor armate (n.tr.)

³ Abrevierea POW se referă la prizonieri de război (prisoners of war), iar MIA - la cei dispăruți în acțiune (missing in action); POW/MIA este o imagine alb-negru care reprezintă un simbol al faptului că cetățenilor americanii le pasă atât de prizonierii de război, cât și de cei dispăruți în acțiune. (n.tr.)

Începură să se nască în mine sentimente calde și nesigure față de război.

– Aveți un atelier mecanic unde mergeți de obicei?

Abia îl auzeam din pricina zgomotului făcut de mecanismul hidraulic de tractare. Aveam un prieten care se pricepea foarte bine la treburile acestea, însă eu nu eram în stare să fac deosebirea între un carburator și un ren karibu.

– Nu sunt implicat prea frecvent în accidente, am zis eu.

– Ei bine, nici nu păreți genul care se bagă prea des sub capotă ca să schimbe uleiul, spuse Harley. Știu eu un atelier mecanic, continuă acesta. Nu departe de aici. Suntem gata de plecare.

Am parcurs în tăcere cea mai mare parte a drumului. Am făcut câteva încercări să leg o conversație cu Harley, însă era ca și cum aş fi încercat să aprind un chibrit ud.

De obicei puteam vorbi cu oricine despre orice – chiar orice, sporturi, copii, căini, programe TV, nu conta. Eram manager de vânzări pentru una dintre cele mai mari companii de electronice din lume, la același nivel cu Sony și Panasonic. Divizia pentru care lucrez face televizoare și monitoarele acelea mari și frumoase LCD sau cu plasmă la care visează atâtia oameni. Niște produse foarte interesante. Constatasem că reprezentanții de vânzări cu adevărat buni, cei care o au în sânge, pot începe o conversație cu oricine. Așa sunt și eu.

Dar tipul acesta nu voia deloc să vorbească, astfel încât am renunțat la ideea în scurt timp. Nu mă simteam chiar în largul meu stând acolo, pe locul din față al unui camion de tractare, având drept șofer un membru al *Hells Angel*¹, eu fiind într-un

¹ *Inger al iadului*, denumire dată membrilor unci găști de motocicliști foarte cunoscute datorită delictelor pe care le comiteau; fiecare membru avea un Harley-Davidson. (n.tr.)

costum negru, scump, și încercând să evit guma de mestecat, sau smoala, sau ce naiba mai era pe tapițeria de vinilin. Mi-am pipăit cutia toracică, ca să mă asigur că nu se rupsese nimic. De fapt, nici măcar nu mă durea prea tare.

M-am trezit holbându-mă la colecția de abțibilduri de pe bord – un autocolant cu Forțele Speciale, un altul cu steagul cu *These Colors Don't Run*¹ și încă unul cu *Special Forces – I'm the Man Your Mother Warned You About*². După puțin timp, l-am întrebat:

– E al tău camionul acesta?

– Nu, proprietarul companiei de remorcări e amicul meu și eu îl ajut câteodată.

Tipului începea să i se dezlege limba. Așa că l-am întrebat:

– E în Forțele Speciale?

Urmă o lungă tăcere. Nu știam dacă era bine să întreb pe cineva dacă e în Forțele Speciale sau ceva de genul acesta. Adică îmi poate răspunde, dar apoi trebuie să mă ucidă?

Eram pe punctul de a repeta întrebarea când îmi răspunse:

– Amândoai am fost.

– Aha, am făcut eu, și din nou se așternu liniștea între noi. A dat drumul la radio. Era un meci de baseball. Red Sox jucau cu Seattle Mariners pe Fenway Park și era un meci foarte strâns, se lupta pe viață și pe moarte și se înscrisese puțin. Îmi place la nebunie să ascult meciurile de baseball la radio. Am acasă un televizor cu plasmă uriaș, pe care l-am luat de unde lucrez cu reducerea pe care o am pentru prieteni și familie, și baseballul văzut în format high-definition e grozav. Dar nimic nu se compară cu un meci transmis la radio – pocnetul bâtelei,

¹ *Colorile acestea nu dispare*, metaforă care reprezintă determinarea și curajul cetățenilor americanii. (n.tr.)

² Forțele Speciale – Eu sunt bărbatul în legătură cu care mama ta te-avertizat. (n.tr.)

foșnetul mulțimii agitate, chiar și reclamele stupide la geamuri pentru mașini. E clasic. Comentatorii meciului se aud la fel ca atunci când eram copi și eu și răposatul meu tată. Vociile lor plate, nazale sunt ca o pereche veche de pantofi sport rupti, dar confortabili și familiari. Folosesc aceleași cuvinte care îmi sunt foarte cunoscute, precum „înaltă – în aer – înscrie“, „jucătorii aleargă spre colțurile terenului“ și „ezită și ratează“. Îmi place felul în care se înflăcărează dintr-o dată și vorbesc din ce în ce mai tare, urlând chestii ca: „Nu aşa în spate! Nu aşa în spate!“

Unul dintre crainici făcea comentarii referitoare la aruncătorul celor de la Sox, spunând: „...dar chiar și aflat într-o formă de zile mari, nu va atinge nici de departe viteza de o sută și jumătate de kilometri pe oră, record înregistrat de către...? Jerry, trebuie să știi răspunsul la asta“.

Iar tipul celălalt îi răspunse:

- Nolan Ryan.
- Nolan Ryan, repetă primul tip, foarte bine. Pe Anaheim Stadium, în 20 august, 1974.

Probabil citea toate astea de pe prompter, niște date furnizate de vreunul dintre producători.

– Greșit, am spus eu.

Șoferul se întoarse spre mine.

– Ce?

Apoi am continuat:

- Acești tipi habar n-au despre ce vorbesc. Cea mai rapidă aruncare înregistrată a fost a lui Mark Wohlers.
- Foarte bine, spuse Harley dând din cap. Mark Wohlers. O sută și jumătate și cinci.
- Corect, i-am răspuns surprins. O sută și jumătate și cinci de kilometri pe oră, în 1995.

– În timpul unuia dintre antrenamentele din primăvară al celor de la Atlanta Braves. Apoi zâmbi, afișă un soi de rânjet, care îi descoperi dinții albi și egali. Nu credeam că mai știe cineva asta, spuse el.

– Bineînteles, cel mai rapid aruncător din toate timpurile, care însă nu a jucat în liga întâi...

– Steve Dalkowski, spuse Harley. O sută și jumătate și cinci de kilometri pe oră.

– A mișcat din loc casca unuia dintre arbitri, i-am răspuns dând din cap. Deci și tu ai fost un împătimit al baseball-ului când erai mic? Aveai o colecție de mii de cartonașe cu baseball?

Zâmbi din nou.

– Te-ai prins. Pachetele alea de gumă Topps, în care îți rămâneau dinții.

– Care întotdeauna mânjea unul dintre cartonașele din pachet, nu-i aşa?

Râse înfundat.

– Te duceai cu tatăl tău adesea pe Fenway? îl întrebai eu.

– Nu am crescut în zona asta, răsunse el. Michigan. Iar tatăl meu nu stătea cu noi. În plus, nu ne permiteam să mergem la meciuri.

– Nici noi, de aceea ascultam o grămadă de meciuri la radio, i-am răspuns eu.

– La fel și eu.

– Jucai baseball în curtea din spate? l-am întrebat. Spărgeai ferestre tot timpul?

– Nu aveam o curte în spatele casei.

– Nici eu. Mă jucam împreună cu prietenii mei într-un parc de pe strada noastră.

Încuviuință din cap și zâmbi.

Simteam că îl cunoșteam pe tipul acesta. Amândoi provineam probabil din același mediu – fără bani, fără o curte în spatele casei, tot tacâmul. Doar că eu urmasem o facultate și eram îmbrăcat la costum, pe când el se înrolase în armată, la fel cum făcuseră mulți dintre prietenii mei din liceu.

Mai ascultărăm meciul o scurtă bucată de timp. Cel care fusese desemnat să lovească din partea celor de la Seattle era pregătit. Își pivotă corpul și lovi la prima aruncare. Se auzi pocnitura bâtele de baseball.

– Este o mingă înaltă care va ajunge în partea stângă a terenului! urlă unul dintre comentatorii. Fusese direcționată exact spre mănușa unuia dintre cei mai buni prințători de la Red Sox, care era de altfel și un jucător de câmp lipsit de îndemânare. Și mai și dispărea din partea stângă a terenului, chiar în mijlocul meciului, și lăsa partea descoperită. Astăcând nu greșea mingea.

– O va prinde, spuse comentatorul. Se îndreaptă direct spre mănușa lui.

– O s-o scape, am zis eu.

Harley râse.

– Tu ai spus-o.

– Chiar acum, am continuat eu.

Harley râse chiar și mai tare.

– E dureros, spuse el.

Se auzi un val de dezamăgire în tribune.

– Mingea a atins *dosul* mănușii, zise comentatorul, în timp ce jucătorul încerca s-o prindă. A făcut o greșeală uriașă pentru un jucător profesionist.

Am scos amândoi un sunet de nemulțumire în același timp. Harley opri radioul.

– Nu mai suport, spuse el.

– Mulțumesc, i-am zis eu, în momentul în care ne-am oprit în parcare atelierului auto.

Era un loc destul de murdar care arăta ca o fostă benzinărie. ATELIERUL MECANIC WILKIE scria pe firmă. Cel care era de serviciu se numea Abdul și probabil că nu i-ar fi fost ușor să treacă de paza de la aeroport în perioada asta. Credeam că Harley va da jos din camion caroseria bietei mele mașini Acura, dar în loc să facă asta, a venit în sala de așteptare urmărindu-l pe Abdul în timp ce acesta îmi lua datele de pe asigurare. Am observat și aici pe perete un abțibild cu *Support Our Troops* și un altul cu Forțele Speciale.

Harley întrebă:

– E acasă’ Jeremiah?

– O, da, răspunse Abdul. Sigur. E acasă cu copiii.

– Acesta e un prieten de-al meu. Ocupați-vă de el, băieți.

M-am uitat în jurul meu și mi-am dat seama că eu eram cel despre care vorbea șoferul camionului de tractări.

– Desigur, Kurt, spuse Abdul.

– Spune-i lui Jerry că am trecut pe aici, zise Harley.

Am citit un număr vechi din *Maxim* până când șoferul camionului de remorcă și Abdul au mers la atelier. S-au întors după câteva minute.

– Abdul va folosi tehnologie de ultimă oră ca să îți aranjeze mașina, spuse Harley. Fac treabă bună aici. Au un sistem computerizat de amestecare a vopselelor. Un atelier drăguț și curat. De ce nu terminați voi hărțogăria și duc eu mașina în atelier?

– Mulțumesc, prietene, i-am zis eu.

– OK, Kurt, ne vedem, spuse Abdul.